

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

I ahora atemoridor



Passen els dies i no em puc treure del cap les imatges de la Setmana Santa al Vaticà. La combinació de transcendència i ritus, l'obscuritat dels dies i la precisió de la llum. La magnificència de l'espai i la buidor de la nau, on destaca la geometria precisa de les rajoles, contemplada ara com un oceà brillant de marbre. La sumptuositat del baldaquí, amb aquells bronzes provinents del Pantheon, i l'esplendor de la Glòria de Bernini, encara més imponents en contradicció amb les quatre files de bancs on seuen, alternats, una desena de seglars, monges i cardenals.

Vull pensar –i així ho certifiquen les pregàries i els testimoniatges, les homilies i les oracions– que, més enllà de les cerimònies, executades amb la precisió habitual de la santa seu, batejava en l'esperit del papa, i de l'Església en general, la necessitat d'oferir consol per als creients, un clos de serenor en el res i un desig de justícia social per al futur.

Vull pensar que les cerimònies de Setmana Santa al Vaticà volien oferir consol per als creients

El que transmetien les imatges, però, era tot el contrari. Era una mena de missatge apocalíptic, bellíssim en la tristor, concloent. La primera, i excepcional, benedicció *urbi et orbi*, abans de la Setmana Santa, mostrava el papa Francisc, tot sol, en un altar al mig de la plaça de Sant Pere, mentre plovia sobre Roma, dirigint-se al no-res. En la segona benedicció, la tradicional del dia de Pasqua, el pontífex s'adreçava a la nau central de la basílica desèrtica. Sol, també, caminant amb moltes dificultats. El Divendres Sant, Sant Pere estava fastuosament il·luminat, però rere l'altar hi havia una penombra estudiada que, si l'ajuntaves, amb la mínima assistència, et transportava a la missa escarransida d'un diumenge a la nit en una parròquia de pagès. En el viacrucis del mateix divendres, el papa apareixia com un punt de llum a la plaça i, més enllà, la foscor quasi medieval del seguici que resseguia, en cercle, les lloses emmarcades per la columnata de Bernini. Moments torbadors, retransmesos amb una idea d'espectacle. Fascinant i alhora atemoridor.



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El llibre no ha agradat

Després d'una conversa telefònica d'una hora amb en Pere Casanovas i una altra de més curta amb en Manuel Guerrero, activista cultural, hem arribat tots tres a la conclusió que el llibre *Pere Casanovas, l'escultor dels altres* no ha agradat als artistes que hi surten, parlant en general. Els faig memòria: Pere Casanovas és l'artesà, gran artesà, que des dels seus tres tallers successius de Mataró ha convertit en escultors molts artistes en principi limitats a la pintura o el dibuix. Ha fet la reproducció en gran i exacta de *Núvol i cadira*, l'escultura que culmina la Fundació Tàpies, en origen un rebec de filferros confeccionat per l'artista titular de la casa. O ha fet que els somiers i els matalassos i els armaris del mateix Tàpies s'aguantessin i poguessin ser presentables a la Biennal de Venècia o als principals museus del món. Tàpies en principi era un pintor. Va voler ser escultor i Pere Casanovas va intervenir en la transformació. Com Palazuelo, com Guinovart. Aquests tres són morts. No han pogut opinar, doncs, sobre el llibre de Pere Casanovas. Hau-

“ Molts al·ludits a ‘Pere Casanovas, l'escultor dels altres’ s'han picat

rien estat més generosos i comprensius? Els vius disgustats són gairebé tots els altres, i això que a tots els altres, tret de Plensa per incompatibilitat de caràcters, Casanovas els tracta molt bé. El més afavorit és Perejaume. Tant, que un cop enllestida la redacció del llibre, de la qual soc el responsable, li vam enviar el mecanoscrit preguntant-li si en podia escriure el pròleg. Ens va retornar una carta elogiosa. El pròleg, però, el faria d'una altra manera: un gravat. El gravat apareix a l'inici del llibre. El pròleg el va acabar escrivint el catedràtic Xavier Antich, que quan va saber que preparàvem el

llibre m'havia dit: “En Pere Casanovas és la figura cabdal de l'art de la segona meitat del segle XX.” El coronavirus ha impedit la presentació del llibre, confiada a Manuel Guerrero. Perejaume ja ens va advertir que no hi assistiria. El llibre finalment no li havia agradat. També altres han declinat l'assistència. Han comunicat a Pere Casanovas el seu disgust. Tan amics que havien estat mentre en Pere s'havia mantingut en silenci, mentre els artistes podien anar pel món dient que aquella escultura monumental era seva. En origen era un manyoc de filferros, una maqueta de cartró, un traç sobre paper... En Pere els ha mostrat la tramoia. Molts dels que surten al llibre n'havien celebrat la redacció. Deien que faria justícia al seu Pere estimat. Pilar Parcerisas ha dit que el llibre és l'evangeli de l'art català recent, Vicenç Altaïó n'ha escrit un ditirambe. Els al·ludits fan morros. Farien riure i tot. S'explica al llibre: algú va preguntar a la Rosa, la dona d'en Pere: “No més heu tingut un fill?” “De biològic, un; de criatures capricioses que no podem renyar ni corregir, un munt.”